

Τό παρασκήνιον τοῦ ἀνακοινωθέντος τῆς Διπλῆς Συνάξεως

ὑπό Δημ. Κ. Ἀναγνώστου, Θεολόγου

Δημοσίευση: 7 Ιουλίου 2017

Πρό μηνός καί πλέον κατά πρόνοιαν Θεοῦ συναντήθηκα μέ τόν συντάκτη τοῦ κειμένου πού μόλις χθές ἐξέδωσε ἡ Ἱερά Κοινότης τοῦ Ἁγίου Ὁρους διά τῆς ἐκτάκτου Διπλῆς Συνάξεως, τοῦ ἀνωτάτου θεσμικοῦ ὄργάνου τοῦ Ἱεροῦ Τόπου.

Μάλιστα, ἔγραψα τότε κάποιο σχετικό ἄρθρο γιά ἐκείνη τήν ἀναπάντεχη συνάντηση, τό ὅποιο, ὅμως, ἐθεώρησα σωστό νά μή δημοσιεύσω πρὶν ἐπαληθευτεῖ ἡ ληφθεῖσα πληροφορία περί τῆς τότε ἐπικειμένης ἀκόμη ἐπισήμου τοποθετήσεως τοῦ Ἁγίου Ὁρους γιά τήν λεγομένη «Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος» τῆς Κρήτης (Ιούνιος 2016). Τό ἄρθρο ἐκεῖνο δίνω σήμερα στή δημοσιότητα.

Βάσει ἐκείνων, τά ὅποια ὅπως θά διαβάσετε πληροφορήθηκα τότε ἀπό «πρῶτο χέρι», ἔρχομαι σήμερα νά ἐπιχειρήσω τήν ἀποκρυπτογράφηση τοῦ ἐκδοθέντος Μηνύματος τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, ὅπως ἕνας ἀφελῶς καλοπροαίρετος πιστός θά προσέγγιζε αὐτό τό ζήτημα, διακινδυνεύοντας ἐν γνώσει μου «πῦρ βαλεῖν», σέ μία κατάσταση ἡ ὁποία μόνον μέσω τῆς δοκιμασίας τοῦ πνευματικοῦ πυρός (τῆς φανερώσεως, τῆς κρίσεως καί παρρησίας) μπορεῖ καί πρέπει νά ξεκαθαρίσει.

Ἐνῶ, λοιπόν, περί τοῦ πραγματικοῦ «ἱστορικοῦ» τῆς ἐκδόσεώς του, τουλάχιστον ὅσον ἀφορᾷ στίς προθέσεις τῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ὁρους καί τόν συντάκτη τοῦ Μηνύματός της, θά τά πληροφορηθεῖτε ἀπό τό προαναφερθέν ἄρθρο μας, τό τί ὑποδηλώνεται πίσω ἀπό τό «χρησιμοφάνες» περιεχόμενό του τό παραθέτουμε εὐθύς ἀμέσως.

Ἦδη στή δεύτερη παράγραφο τοῦ ἀπό 17)30/6/2017 ἑπτασέλιδου Κειμένου τους, οἱ Ἀντιπρόσωποι τῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἐν Συνάξει ἐπισημαίνουν ὅτι ἡ Σύνοδος τῆς Κρήτης προκάλεσε ταραχή καί ἀντίδραση κατά τῶν ἀποφάσεών της καί ὡς ἔκφραση αὐτῶν προτείνονται οἱ ἀποτείχισεις καί ἡ διακοπή τοῦ μνημοσύνου τῶν Ἐπισκόπων (ἐκείνων προφανῶς οἱ ὅποιοι συμφωνοῦν μέ τίς ἀποφάσεις της καί τήν ἀναγνωρίζουν ὡς ἁγία καί μεγάλη).

Πουθενά στό Κείμενο δέν ὑπάρχει λόγος ὑποστηρικτικός τῆς συγκλήσεως ἢ τῆς προετοιμασίας ἢ τῶν ἀποφάσεων τῆς ἐν λόγῳ συνόδου. Ἀντιθέτως, ὑπενθυμίζεται καί τρόπον τινά ἀνανεώνεται ἡ γνωστή ἐπικριτική τοποθέτησις τοῦ Ἁγίου Ὁρους γιά τό ζήτημα τῶν Διαλόγων μέ τούς ἑτεροδόξους (σελ. 2), ἡ ὁποία προφανῶς δέν υἱοθετήθηκε στίς ἀποφάσεις τῆς συνόδου τῆς Κρήτης.

Τά ὅσα ἀποφασίσθηκαν στήν Κρήτη θεωροῦνται «προσωπικές ἀπόψεις» τῶν Ἀρχιερέων πού συμμετεῖχαν σ' αὐτήν, ἐνῶ οἱ κατ' αὐτῶν ἀντιρρήσεις ἐπιδοκιμάζονται ἐμμέσως πλήν σαφῶς, ἐπαινούμενες μάλιστα γιά τή σεμνότητα τοῦ τρόπου, ὅπου αὐτό ἐπιχειρήθηκε (2η § σελ. 2). Περὶ ὅλων αὐτῶν δέ, τό Ἱεροκοινοτικό κείμενο ἐπισημαίνει τήν ἀξία τῆς καταγραφῆς των, σαφῶς ὑπονοώντας ὅτι δι' αὐτῆς καταδεικνύεται καί εἶναι δυνατόν νά ἀποδειχθεῖ τό ἐσφαλμένο καί ὀρθόν, ἀντιστοίχως καί ἀναλόγως.

Ἐπίσης, εἶναι χαρακτηριστικό τό ὅτι στό Κείμενο μέ ἔμμεσο πλήν σαφή τρόπο ἐπαναλαμβάνεται, ἐπιγραμματικά, ἡ περί Ἐκκλησίας διδασκαλία τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί τῶν Ἁγίων Πατέρων, τό κριτήριον ἀποδοχῆς τῶν ὅποιων Πατριαρχικῶν καί Συνοδικῶν Ἀποφάσεων

(παραθέτοντας τό γνωστό απόσπασμα τῆς Ἀποφάνσεως τῶν τεσσάρων Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς στή Σύνοδο τοῦ 1848), ἡ δυνατότης τῆς Ἐκκλησίας ὡς τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ νά ἀποβάλλει ὅ,τι θεωρεῖ ξένο πρὸς αὐτό, ἡ ἐπισήμανση τῆς ἐπισφάλειας τῶν ἀτομικῶν δοξασιῶν πού ὀδηγοῦν σέ αἰρέσεις (1η § σελ. 3) κλπ.

Στό Ἱεροκοινοτικό Κείμενο περί τῆς λεγομένης Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου τῆς Κρήτης, ἡ ὁποία πουθενά μέσα σ' αὐτό δέν ἀποκαλεῖται ἔτσι, οὔτε κἄν κατονομάζεται (ἐκτός τῆς ἀρχικῆς τυπικῆς ἀναφορᾶς αὐτῆς ὡς ἀντικειμένου καί αἰτίας συγγραφῆς αὐτοῦ), ἀποδοκιμάζεται ὁ ἐφησυχασμός ἀδιαφορίας στά θέματα τῆς Πίστεως καί ἐπιδοκιμάζεται ἡ ἐπ' αὐτῶν ἐγρήγορις (2η § σελ. 3).

Τονίζεται μέ ἐνάργεια ἡ ταυτότητα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὡς τῆς Μιᾶς Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ πέραν καί ἐκτός Αὐτῆς (θεωρεῖται ὅτι) ὑπάρχουν μόνον θρησκευτικές κοινότητες καί ψευδοποιμένες (5η § σελ. 4). Ἐπισημαίνεται, δέ, ὅτι θεμέλιο τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος ἀποτελεῖ ἡ ὀρθή Πίστη, ἡ Πίστη πού δέν ἐπιδέχεται τήν ἀλλοίωση τῶν δογματικῶν ἀληθειῶν Της (2η § σελ. 5).

Μάλιστα, στήν 5η σελίδα τοῦ Κειμένου, γίνεται ἀπερίφραστη ἀπόρριψη τῆς θέσεως τῆς συνόδου τῆς Κρήτης περί τῆς Ρώμης ὡς δῆθεν Ἐκκλησίας καί ρητῶς διατυπώνεται ἡ ὀρθόδοξος θέση ὅτι ἡ Ρώμη, δηλαδή ὁ Δυτικός Χριστιανισμός ὑπό τόν Πάπα, εἶναι ἐκτός Ἐκκλησίας (3η § σελ. 5)! Ἐπιπροσθέτως δέ, ἀναφέρονται, ἐπιγραμματικῶς πλὴν σαφῶς, οἱ φοβερές ἀλλοιώσεις τίς ὁποῖες ἐπέφερε ὁ Παπισμός στήν πράξη καί διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἀκόμη καί ὅταν τό Κείμενο γιά εὐνόητους λόγους κάνει ἀναφορά στή Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία (ὄχι ὅμως καί στόν ἐπικεφαλῆς της), δέν χάνει τήν εὐκαιρία στήν ροή τοῦ λόγου νά ἐπισημάνει μέ νόημα ὅτι οἱ ὀρθόδοξοι δέν ἀντιπροσωπεύουν μία θρησκευτική ἄποψη, οὔτε δέχονται προτροπές ἀποφυγῆς τῆς ὁμολογίας καί μαρτυρίας ὡς δῆθεν ἐκδήλωσης προσηλυτισμοῦ (4η § σελ. 6)!

Προηγουμένως μάλστα ἔχει ἐπισημανθεῖ εὐστόχως ὅτι οἱ Ἀγιορεῖτες (ἐπιθυμοῦν νά) πολιτεύονται σύμφωνα μέ τίς θεολογίες τῶν Ἁγίων καί τό εὐσεβές φρόνημα τῆς Ἐκκλησίας καί ὄχι «κατά τās ἀκαδημαϊκās θεολογίας τῶν διανοουμένων καί τās ἀντιλήψεις τῆς κάθε ἐποχῆς» (8η § σελ. 5). Φθάνει δέ, πάντοτε ἐμμέσως, ἀλλά καθόλου χωρίς τόλμη, τό Κείμενο μαζί καί μέσα ἀπό τόν κατηχητικό καί διδακτικό λόγο του νά θεωρεῖ κατάντια καί προσβολή τῆς Πίστεως στήν Ἀνάσταση τοῦ Θεανθρώπου καί μοναδικοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ τή συνεργασία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μέ τίς ἄλλες θρησκεῖες γιά τήν βελτίωση τῶν συνθηκῶν μιᾶς ζωῆς (τῆς προσκαίρου) στερημένης, ὅμως, ἀπό τό νόημα τῆς ἀληθινῆς ζωῆς (6η § σελ. 6)! Τό νόημα αὐτό δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τήν ἀλήθεια τῆς Πίστεως, πού θεωρεῖται ὡς ὁ πολύτιμος θησαυρός τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Τό κείμενο ἀποκορυφώνει τήν ἀπόδοση τοῦ μηνύματός του μέ τήν ἐπισήμανση ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἐπικαλεῖται καί ἐμπιστεύεται γιά τήν μαρτυρία Της τούς Ἁγίους, τούς Μάρτυρες καί τούς Ὁσίους (2η § σελ. 7). Γιά νά ὀλοκληρώσει τήν διατύπωση τοῦ Μηνύματος αὐτοῦ μέ τό ἐπιστέγασμα τῆς διαβεβαιώσεως ὅτι τό Ἅγιον Ὅρος παραμένει μία μαρτυρία τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καί ὡς τέτοιο ἀποτελεῖ ἐλπίδα γιά ὅλο τόν κόσμον (ὁ. ἀ.).

Δέν δοκιμάζω τήν άνοχή καί άντοχή σας μέ τά προαναφερθέντα. **Όποιος θά ήθελε καλοπροαιρέτως πλήν μάλλον άφελώς νά άποκρυπτογραφήσει τό Μήνυμα τοῦ Άγίου Όρους, ἴσως θά μποροῦσε μέ πόνο ψυχῆς νά άναζητήσει καί νά συναντήσει στό Ἱεροκοινοτικό Κείμενο τίς παραπάνω άποκρυπτογραφημένες θέσεις τῶν συγχρόνων Ἁγιορειτῶν Πατέρων.**

Όστόσο, δέν μυωπάζω καί γι' αυτό ὑποστηρίζω ὅτι ἡ άνωτέρω προσέγγιση εἶναι ὀριακή. Γίνεται σχεδόν δυσδιάκριτη, μέσα στήν προφανῶς σκόπιμη καί ἠθελημένως ἐπιλεγμένη νά εἶναι γενική, ἔμμεση, μέ ὑπονοούμενα καί ασάφειες, περιφερειακή ἔκφραση τῶν θέσεων καί τοποθετήσεων τοῦ ἐπισήμου Άγίου Όρους γιά τήν λεγομένη Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδο τῆς Κρήτης.

Ἐτόντας δέ τήν χεῖρα τῆς πραγματικῆς προσεγγίσεως ἐπί τόν τύπον τῶν ἤλων δέν εἶναι σφάλμα νά ισχυρισθεῖ κανείς ὅτι ἄλλα περίμενε κανείς σέ τόσο κρίσιμες στιγμές γιά τήν Πίστη καί τό Γένος μας ἀπό τό Ἅγιον Όρος. Δυστυχῶς, ὅμως αὐτά τά ἄλλα, δηλαδή μία ξεκάθαρη Ὁμολογία Πίστεως χωρίς ὑπεκφυγές καί γενικότητες, χωρίς ἄοριστίες, ἐπαμφοτερίζουσες θέσεις, ἀποστασιοποίηση ἀπό τήν ἀκρίβεια τῆς Πίστεως καί θεωρητικολογίες, καθώς καί μία ἐξίσου ξεκάθαρη ἀποδοκιμασία τῆς προφανῶς ψευδεπιγράφου Πανορθοδόξου Συνόδου τῆς Κρήτης καί τῶν ἀποδεδειγμένως ἀντορθοδόξων ἀποφάσεών της, δέν ὑπάρχουν!

Τί συμβαίνει λοιπόν στό Ἅγιον Όρος; Ποῦ ὀφείλεται ὁ «χρησιμοφανής» χαρακτήρας τοῦ πολυαναμενόμενου Ἁγιορειτικοῦ Κειμένου; Πρέπει νά τολμήσουμε νά ἀπαντήσουμε, μέ φόβο Θεοῦ καί πόνο ψυχῆς, στά ἀμείλικτα αὐτά ἐρωτήματα.

Δύο κατά τήν ταπεινή μας ἄποψη εἶναι οἱ λόγοι πού ἐξηγοῦν, παρότι δέν δικαιολογοῦν, τή στάση αὐτή τῶν συγχρόνων Ἁγιορειτῶν Πατέρων, τοῦ ἐπισήμου δηλονότι Άγίου Όρους:

Πρῶτος εἶναι ὁ ἀνθρώπινος κοσμικός φόβος τῶν Ἁγιορειτῶν ἀπέναντι στήν διοικητική ἐξουσία καί μεμαρτυρημένη ἐκδικητικότητα τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς οἰκείου ἐπισκόπου τοῦ Άγίου Όρους, χάριν τῆς διατηρήσεως τῶν ἀτομικῶν θέσεων καί προσωπικῶν προνομίων των. Καί,

Δεύτερος λόγος εἶναι ἡ **σταδιακή μέχρι μεταλλάξεως ἀλλοίωση τοῦ πάλαι ποτέ ἀκραιφνῶς ὀρθοδόξου ἐκκλησιαστικοῦ καί μοναχικοῦ φρονήματος τῶν ἰδίων τῶν Ἁγιορειτῶν, οἱ ὁποῖοι δυσκολεύονται πλέον νά τηρήσουν ἀκόμη καί τά ὀρθόδοξα προσήματα μιᾶς μοναδικῆς στόν κόσμον καί στό εἶδος της ὑπερχιλιόχρονης ὀρθοδόξου μοναστικῆς πολιτείας.**

Ἐάν, ὅμως, πιστοποιοῦνται τά άνωτέρω, τότε ὄχι ἀπλῶς αὐτομάτως ἔρχονται στή μνήμη μας τά σκληρά πλήν εὔστοχα λόγια τοῦ ἀειμνήστου Καθηγητοῦ Ἰωάννη Κορναράκη περί τοῦ συγχρόνου (ἐπισήμου) Άγίου Όρους ὡς «σαθοῦ ὀπωροφυλακείου τῆς Ὀρθοδοξίας», ἀλλά ἐντόνως προβληματιζόμεθα ἐάν πρέπει περισσότερο ἀπό τούς αἰρετίζοντες οἰκουμενιστές ἐπισκόπους νά μᾶς προβληματίζουν οἰμή ἀντάξιοι ὡς μή ἀκόλουθοι τῶν πνευματικῶν τους προγόνων (ὀσίων ἀσκητῶν, ὀμολογητῶν καί ὀσιομαρτύρων) σύγχρονοι Ἁγιορεῖτες Ἡγούμενοι καί μοναχοί!

Ἄκολουθεῖ τό μή δημοσιευθέν (κατά τήν ἐπικαιρότητα) ἄρθρον, ὅπου καταγράφεται μία ἀποκαλυπτική περί τοῦ Μηνύματος τοῦ Άγίου Όρους μαρτυρία, τόσο γιά τόν συντάκτη αὐτοῦ, ὅσο καί γιά τά μύχια συναισθήματα καί φρονήματά του περί τῆς περιβοήτου καί ἀμφιλεγόμενης συνόδου τῆς Κρήτης.

**Σύντομη συνομιλία μέ τόν Προηγούμενον
τῆς Ἱ. Μονῆς Ἰβήρων Ἁγίου Ὁρους
σεβαστό Γέροντα Βασίλειον Γοντικάκη
γιά τήν «ΑκΜΣ» τῆς Κρήτης**

Τήν Κυριακή τῆς Σαμαρείτιδος (14/5/2017), πῆγα στόν ἐορτάζοντα Ἱερό Ναό Ἁγίας Φωτεινῆς Κορίνθου (δίπλα στό ἱστορικό Ἐπισκοπεῖο τῆς Πόλεως) γιά νά προσκυνήσω τό ἱερό Λείψανο τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς τῆς Σαμαρείτιδος καί Ἰσαποστόλου. Πρόκειται γιά τόν ἀποθησαυρισμένο στήν περιώνυμη Μονή Ἰβήρων ἀδιάφθορο πόδα τῆς Ἁγίας. Φοβερό νά προσκυνᾷ κανεῖς τό εὐωδιάζον ἱερό λείψανο μιᾶς πρώην ἀμαρτωλῆς καί μετέπειτα ἁγίας γυναικός καί μάρτυρος. Μιᾶς Ἁγίας, ἡ ὁποία συνήντησε τήν πηγὴ τῆς ζωαρχίας, τόν σεσαρκωμένο Υἱό καί Λόγο τοῦ Θεοῦ πρὶν δύο χιλιάδες χρόνια καί συζήτησε μετ' Αὐτοῦ περὶ τοῦ τόπου καί τοῦ τρόπου προσκυνήσεως τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ! Αὐτά τὰ ἱερά Λείψανα ἐπιβεβαιώνουν ὄντως τήν πραγματικὴ ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας ὡς Σώματος τοῦ ἐκ νεκρῶν Ἀναστάντος καί εἰς Οὐρανοῦς Ἀναληφθέντος Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ!

Ἀναχωρώντας ἀπό τό Ναό, συναντήσαμε στό προαύλιο τοῦ νεο-ἀνακαινισθέντος Ναοῦ τόν Γέροντα Βασίλειο Γοντικάκη, Προηγούμενο τῆς Μονῆς τῶν Ἰβήρων. Ἀστραπιαῖα σκεφθήκαμε ὅτι δέν πρέπει νά χάσουμε τήν εὐκαιρία νά τόν πλησιάσουμε καί νά τοῦ ὑποβάλλουμε ἓνα ἐρώτημα γιά ζήτημα πού τόν τελευταῖο καιρό ἀπασχολεῖ κάθε συνειδητό πιστό. Βεβαίως, δέν πρόκειται γιά ἄλλο παρά γιά τό γνωστό καί πολυσυζητημένο ζήτημα τῆς περιβοήτου συνόδου τῆς Κρήτης. Σκοπίμως, ὁμολογῶ, ὅτι ἐπέλεξα πρωτίστως νά ἐκφράσω τόν εἰλικρινή ἄλλωστε σεβασμό μου στό πρόσωπο τοῦ Γέροντος καί τόν θαυμασμό μου γιά πολλά ἀπό τὰ ἰδιαίτερου ὕφους καί θεολογικῆς ἀξίας κείμενά του. Ἦθελα νά αἰσθανθεῖ ἄνετα καί νά μή νοιώσει ὅτι κάποιος θέλει νά τοῦ ἀποσπάσει κάποια δήλωση γιά ἓνα τόσο λεπτό ζήτημα. Τοῦ ἀνέφερα γιά τίς Θεολογικές σπουδές μου στό Ἐξωτερικό, τή συνέχεια τῶν σπουδῶν στήν Ἀθήνα καί τίς μεταπτυχιακές σπουδές, γιά νά καταλήξω ὅτι κι ἐγώ, ὅπως καί πολλοί ἄλλοι, εἴμαστε ἔντονα προβληματισμένοι γιά τήν περιβόητη σύνοδο τῆς Κρήτης. Μέ μεγάλη προσδοκία καί ἐνδιαφέρον ἀναμένεται (τονίσαμε) ἡ γνώμη σας γι' αὐτό τό ζήτημα.

Πέρα ἀπό τήν προβληματικὴ τῶν ἀντιδράσεων, ὅπως τήν ἐκφράζουν οἱ θέσεις καί κινήσεις τῶν ἀποτελιζομένων κανονικῶς, ἢ τῶν τύπου «Ζήση» (διακοπή μνημοσύνου οἰκείου ἐπισκόπου, ὄχι ὅμως καί ἐκκλ/κῆς κοινωνίας) κλπ., ὑπάρχει ἀνάγκη (ἀναφέραμε ἐπίσης) γιά γνώμη πού νᾶχει τή δυναμικότητα ἀνθρώπου τοῦ «Μάη τοῦ '68» (ὅσοι γνωρίζουν τόν Γέροντα κατανοοῦν τήν ἀναφορά).

Ὁ π. Βασίλειος ἔδειξε ὅτι ἔνοιωθε ἤδη ἔτοιμος νά ἀνοιχθεῖ καί νά μιλήσει. Μέ πῆρε κοντά του σέ μία μικρὴ βόλτα μέσα στό προαύλιο. Ἦκουσε, μοῦ εἶπε, αὐτά πού λέει ὁ Ζήσης διαγράφουν τήν Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ὑπάρχει καί συνεχίζει τήν πορεία της κι ἂν τὰ ἀποδεχθεῖ κανεῖς ὅλα αὐτά, ἔτσι ὅπως τὰ παρουσιάζουν, δέν μένει τίποτε ὄρθιο. Στήν πορεία τῆς Ἐκκλησίας εἴχαμε διάφορες κινήσεις καί κείμενα, συνέχισε, ὅπως τήν «Ὁμολογία» τοῦ Πέτρου Μογίλα, τοῦ Κυρίλλου Λουκάρεως, κείμενα ἄλλοτε Καλβινίζοντα, ἄλλοτε Λατινίζοντα, Προτεσταντίζοντα κλπ. Ἔμειναν, ὅμως, αὐτά τὰ κείμενα μέχρι σήμερα, ἀλλά τὰ προσπερνᾷμε,

δέν εκφράζουν τήν Ὁρθοδοξία καί δέν μένουμε σ' αὐτά. Στό Ἅγιον Ὅρος κάναμε τήν προβλεπόμενη Διπλή Σύναξη, τά εἶπα (τίς ἀπόψεις μου) καί μοῦ ζήτησαν νά τά γράψω. Ἐφτιαξα ἕνα κείμενο καί τώρα κοντά θά τό δεῖτε, ὅπου παρουσιάζω αὐτά πού σᾶς λέω. Θά γίνει πάλι Διπλή Σύναξη τώρα κοντά, στήν ὁποία θά συμμετάσχω, ἀφοῦ ἐπιστρέψω ἀπό Κρήτη ὅπου τώρα πηγαίνω. Ἐχετε διαβάσει τά Πρακτικά, τά Κείμενα (τῆς συνόδου τῆς Κρήτης ἐννοοῦσε); μέ ρώτησε. Μετά τήν καταφατική ἀπάντησή μου, συνέχισε λέγοντας: **Τά εἶδατε, λοιπόν. Ἐκεῖ στό Κείμενο γιά τίς σχέσεις μέ τόν λοιπό Χριστιανικό κόσμο, ἐνῶ ἀναφέρεται στήν ἀρχή ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική Ἐκκλησία, ὅλο τό ὑπόλοιπο Κείμενο αὐτό τό ἀκυρώνει τελείως καί τό ἀναιρεῖ!**

Τί κάνουμε, λοιπόν! Βλέπετε, ἀπό τήν ἀρχή τοῦ πράγματος, ἀπό τό 1960 πού ἐτοίμαζαν τά θέματα κλπ αὐτῆς τῆς συνόδου, ὅλα ἔγιναν σχολαστικά. Δέν εἶναι τό θέμα ἄν σέβομαι ἢ ἄν φοβᾶμαι τόν Πατριάρχη, ἀλλά πώς ἔχουν τά πράγματα. **Εἶναι σά νά θέλουν μέ ὅσα ἐνέκριναν ἐκεῖ (στήν Κρήτη) νά διαγράψουν μέ μία κίνηση ὅλα ὅσα πιστεύουμε! Ἐ, ὄχι! Αὐτό δέν γίνεται!** Κάπου ἐδῶ ὀλοκληρώθηκε ἡ σύντομη αὐτή συνομιλία. Δέν ἤμουν προετοιμασμένος γιά μία τέτοια συνομιλία. Ἐγινε ἐντελῶς αὐθόρμητα, ἀλλά θεωρῶ ὅτι ἔχει τήν ἀξία της.

Ὁ Γέροντας, ἀφοῦ αἰσθάνθηκε λίγο ἀσφαλῆς καί μπροστά στή διαβεβαίωση τοῦ ἐρωτῶντος ὅτι ὑπάρχει ἔντονος προβληματισμός γιά τό ζήτημα καί εἰλικρινῆς ἐπιθυμία νά ἀκούσουμε λόγο αὐθεντικό καί δῆ ἀπό τό Ἅγιον Ὅρος, ἔδειξε νά συναισθάνεται κι ἐκεῖνος τήν ἀνάλογη ὑποχρέωση καί ἐκφράσθηκε πιστεῦω ἐλεύθερα καί αὐθόρμητα. Αὐτό ἔχει τήν ἀξία του. Δέν πρόκειται γιά συνέντευξη. Ὁ καθένας, ὅμως, μπορεῖ νά συνεκτιμήσει κάποια πράγματα καί νά βγάλει χρήσιμα συμπεράσματα. Εἴτε κάποιος ἐκτιμᾷ, εἴτε ὄχι, τόν συγκεκριμένο Γέροντα καί τίς θεολογικές του τοποθετήσεις, πιστεῦω κατανοεῖ τή σημασία μιᾶς ἐλεύθερης τοποθέτησεως σέ ἕνα τόσο σοβαρό θέμα, πού σέ συνδυασμό μέ τό Κείμενο πού μᾶς προανήγγειλε ὁ π. Βασίλειος, θά βοηθήσει νά κατανοηθεῖ τί πρεσβεύουν, τί ὁμολογοῦν καί τί ἐκφράζουν οἱ Ἁγιορεῖτες τοῦ ἐπισήμου Ἁγίου Ὅρους, καθώς καί τί καί γιατί τελικῶς υἱοθετοῦν καί ἐκφράζουν τά διοικητικά του ὄργανα.

(«Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀρ. φύλ.2172/7-7-2017)

<http://aktines.blogspot.gr>